

Arrest

nr. 37 351 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 2 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 november 2009 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. MANNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2009 wordt verzoeker, van Indische nationaliteit, naar aanleiding van een administratieve controle aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING: (2)

artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Lithouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem zal afgeleverd worden.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres – een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onbevoegdheid op.

Verwerende partij stelt terecht dat, overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van, onder meer artikel 7 van dezelfde wet, zoals in casu het geval is, tegen deze maatregel een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

Inzoverre de vordering van verzoeker gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving dient de Raad bijgevolg vast te stellen dat hij geen rechtsmacht heeft om te onderzoeken of deze maatregelen in overeenstemming zijn met de wet. Overeenkomstig artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet komt het immers enkel aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toe om deze toetsing door te voeren.

De eerste exceptie is gegrond.

3.2. Verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op omdat een eventuele schorsing en/of nietigverklaring van het bestreden bevel niets afdoet aan de blijvend illegale verblijfstoestand van verzoeker. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt verwerende partij tevens op dat de volgende juridische stap van het bestuur niets anders zal zijn dan het afleveren van een herhaald bevel, nu aan verzoeker reeds vroeger een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de

invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 15 juli 2009 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit niet aangevochten zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De exceptie van verwerende partij is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij conform de nieuwe regularisatierichtlijn (periode 15/09/09 – 15/12/09) in aanmerking komt om een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur te bekomen, dat hem door de verwijderingsmaatregel het recht wordt ontzegd de uitspraak ten gronde van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van de nieuwe regularisatiecriteria te verkrijgen, dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, uitdrukkelijk vermeldt dat zij betrekking heeft op “*de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet*”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend of een aanvraag in het kader van deze instructie.

De Raad wijst erop dat op verwerende partij geen enkele verplichting rust om haar beslissing die gesteund is op een niet betwist illegaal verblijf van verzoeker in België te motiveren in het licht van een mogelijke, en derhalve hypothetische, in de toekomst door verzoeker te voeren procedure in het kader van de inmiddels bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009 waarbij illegaal in België verblijvende personen de mogelijkheid werd geboden vanaf 15 september 2009 een regularisatieaanvraag bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Deze inmiddels vernietigde tijdelijke regularisatieprocedure heeft geen uitstaans met de vaststelling door verwerende partij dat verzoeker op 23 november 2009 illegaal op het grondgebied verbleef, nu werd vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker kan derhalve niet dienstig aanvoeren dat hij niet van het grondgebied mag worden verwijderd vooraleer over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uitspraak is gedaan, daar verzoeker reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf had kunnen indienen en hij niet aantoonde een dergelijke aanvraag te hebben ingediend.

3.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog van mening lijkt te zijn dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven daar hij alsnog een asielaanvraag wenst in te dienen en de uitspraak hiervan tevens dient te worden afgewacht, wijst de Raad erop dat het indienen van een asielaanvraag een onafhankelijke procedure betreft, welke verzoeker op elk ogenblik kan inleiden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat deze loutere bewering door verzoeker niet wordt geconcretiseerd en daarenboven een hypothetisch karakter vertoont. Er dient vastgesteld te worden dat deze bewering niets afdoet aan de wettigheid van de bestreden beslissing, dat een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betreft. Ten overvloede wenst de Raad erop te wijzen dat, indien verzoeker alsnog een asielaanvraag indient, het bestreden bevel zijn wettigheid blijft behouden, doch dat enkel de uitvoering van het bevel wordt geschorst voor de duur van de asielprocedure.

Er wordt geen afbreuk gedaan aan punt 3.2. van dit arrest.

4. Korte debatten

Het beroep is niet ontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET